

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 20/10/2023

TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 7

NÓI RÕ GIÁO DỤC CỦA PHẬT ĐÀ

(BÀI 1)

Giáo dục của Phật Đà có đầy đủ lý và sự, nghĩa là có lý luận, có phương pháp và áp dụng được ngay trong cuộc sống. Pháp của tà ma ngoại đạo thì có lý mà không có sự; hoặc có sự mà không có lý.

Hòa Thượng nói: **“*Khi Phật nói với mọi người thì lời nói đều là chân thật*”**. Nhưng Ma cũng nhận là họ nói lời chân thật. Vậy phân biệt từ đâu?

Phân biệt ở việc: Lời nói đó, có thật lợi ích cho chúng sanh hay không? Có phù hợp đạo lý nhân quả và phù hợp với phép tắc, với pháp luật hay không? Lời nói của tà ma ngoại đạo thường thiếu các điểm này. Chẳng hạn họ đến truyền đạo mà thông báo một cách lén lút, rồi bảo với chúng ta là không được nói với người lạ. Có người hỏi tôi là đã là đạo thì phải quang minh, phải phổ biến chứ sao lại không được nói. Tôi trả lời là bởi vì đó không phải là chánh đạo, không phải là tôn giáo mà nhà nước công nhận. Tà ma ngoại đạo nên mới lén lút như vậy.

Lời nói chân thật phải phù hợp với nhân quả như là trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu; có công phu tu hành thì có kết quả; tích cực bố thí thì có phước báu; chăm chỉ lao động thì có tài sản, chứ không phải như kẻ ăn cắp cũng muốn có tài sản nhưng lại ăn trộm.

Pháp căn bản của nhà Phật là Bát Chánh Đạo gồm: chánh kiến, chánh tư duy, chánh ngữ, chánh nghiệp, chánh mạng, chánh tinh tấn, chánh định, chánh huệ. Trong đó, chánh ngữ là lời nói đúng sự thật và chánh mạng là đời sống phù hợp với luân thường đạo lý, đúng lệ làng, phép tắc quốc gia.

Tà ma ngoại đạo hay tự gọi mình là Phật pháp chân chính. Việc đó còn phải xét xem hành động của họ có tổn người lợi mình không? Đời sống của họ có tùy tiện thỏa mãn **“*năm dục sáu trần*”** không? Người chân tu thì trải qua đời sống nghiêm túc, còn đời sống của Ma thì thích hưởng thụ và thích chìm đắm trong **“*danh vọng lợi dưỡng*”**. Tuy ngập trong **“*danh vọng lợi dưỡng*”** nhưng họ không hề hoan hỷ bố thí bởi ý niệm từng ngày của họ là **“*tự tư tự lợi*”**, ích kỷ, bòn sẻn. Họ thích hưởng thụ và luôn cảm thấy hưởng thụ còn không đủ, thì làm gì có dư mà cho người khác.

Thậm chí, chỉ để thỏa mãn thú vui, tự cho mình hơn người mà gần đây báo chí có đăng tin có người đã chi đến 200 tỷ đồng để đưa một chiếc xe về Việt Nam. Hai trăm tỷ ấy có thể làm lợi ích cho biết bao chúng sanh.

Cho nên Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền mới nói lời chân thật. Các Ngài khuyên bảo chúng sanh đều xuất phát từ tâm chân thành, từ tận đáy lòng. Còn lời nói của Ma đạo, của kẻ “*tự tư tự lợi*”, lời nói trau chuốt hoa mỹ thì không bao giờ chân thật. Rất dễ để phân biệt lời nói chân thật và giả dối, tuy nhiên chúng sanh mê muội, bị cảm tình rung động nên không nhận ra.

Qua quá trình dài chúng ta học tập với Hòa Thượng, chúng ta thấy những lời dạy của Ngài đều lợi ích chúng sanh, không hề trục lợi cho mình. Hòa Thượng nói: “***Kinh điển của Phật pháp là một bảo tàng chung của các văn hóa khác nhau, chủng tộc khác nhau.***” Lời Phật dạy chính là tinh hoa của các văn hóa và các dân tộc, không hề có phân biệt và chấp trước. Ngài nhấn mạnh: “***Vì vậy cách nghĩ, cách thấy, cách làm của Phật hoàn toàn tương ứng với đại vũ trụ này***” – nghĩa là tương ứng với tự tánh của tất cả chúng sanh.

Ấy vậy mà nhiều người không chịu học Phật, không tiếp nhận, nhưng vẫn ngòai đó, tự cho rằng Phật là mê tín và lời Phật dạy không phù hợp với đời sống hiện tại. Hòa Thượng nói: “***Lời Phật dạy tương ứng với tự tánh nên có thể giải quyết được những việc của con người một cách viên mãn.***” Dù là thời đại nào đi nữa, 4.0, 5.0 hay 6.0 thì lời Phật dạy vẫn luôn thiết thực nhất với đời sống chúng ta.

Ngài xác nhận rằng: “***Giáo học của Phật đều dạy chúng ta hiểu rõ chân tướng vũ trụ nhân sanh này!***” Đó là ta với người là một thể. Vì không hiểu rõ điều này, nên chúng ta phân biệt người là người và ta là ta mà không biết rằng trong vô số cái ta đó, có một cái ta chung, đó là tự tánh. Nếu đã hiểu thì ta thương ta thể nào sẽ thương người như thế ấy, vậy thì không còn chướng ngại. Ngược lại, nếu thấy ta là khác biệt, không thể hòa đồng với mọi người thì sẽ không có lòng bao dung, sẽ mãi chìm trong vọng tưởng chấp trước.

Qua chân tướng này, Phật đã dạy chúng ta biết cách đối đãi các mối quan hệ giữa người với người; giữa người với đại tự nhiên và giữa người với thiên địa quỷ thần, sao cho phù hợp.

Trong thời gian ở Singapore, Hòa Thượng đã liên kết hòa hợp chín tôn giáo tại đó. Đạo tràng Cư Sĩ Lâm, nơi Ngài giảng pháp, sẵn sàng mời các tôn giáo bạn đến giảng đạo lý của giáo chủ họ. Vì sao Ngài làm được? Vì Ngài nhìn thấy rằng tất cả những chánh thần ở thế gian này đều là một. Dưới con mắt của người học Phật thì đó là Thích Ca Mâu Ni Phật; dưới mắt của đạo Thiên Chúa thì đó là Chúa Giê-su; dưới con mắt của đạo Hồi giáo thì đó là Thánh A la. Những người sáng tạo ra tôn giáo đều là một chánh thần, đều là một thể! Không là một thể bởi do sự phân biệt, vọng tưởng, chấp trước của mọi người.

Phật nói tất cả chúng sanh là pháp thân của chính mình. Chúng ta tin tưởng sâu sắc việc này là thật. Mình nhìn thấy “*tất cả chúng sanh là chính mình*” thì chưa phải chứng ngộ, mới là giải ngộ thôi! Vì sao vậy? Vì mình còn thấy giữa chúng sanh và mình. Mình chưa nâng lên một tầng bậc là không chỉ thấy “*tất cả chúng sanh là chính mình*” mà còn thấy “*mình là tất cả chúng sanh*”.

Nghe thì chúng ta hiểu nhưng chúng ta vẫn phân biệt vọng tưởng chấp trước nghiêm trọng, vẫn xoay quanh “ta” và “của ta”. Ngay trong cùng một hệ thống, vẫn còn phân biệt, vọng tưởng, chấp trước rằng “việc ta làm” và “cái của ta” phải nét hơn.

Vì thế mà nhìn “*tất cả chúng sinh là chính mình*” vẫn là có khoảng cách, vẫn là có sự khác biệt. Hòa Thượng nói: “***Nếu chúng ta có thể đối đãi với tất cả chúng sanh như đối đãi chính mình, thì bạn đã chứng ngộ. Bạn không phải là phàm phu nữa mà là Pháp Thân Đại Sĩ rồi***”.

Ngài nói thêm rằng “***Nếu ta đạt đến pháp giới nhất chân thì chân thật đạt đại tự tại, được hạnh phúc mỹ mãn***”. Thứ hạnh phúc trong thế gian này đều không thật, thậm chí, Hòa Thượng khẳng định: “***Hạnh phúc trong 10 pháp giới này không phải hạnh phúc chân thật***”. Mười pháp giới bao gồm lục đạo và bốn cõi: Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát, Phật.

Nếu biết hạnh phúc thế gian là giả thì không ai cần phải phiền não và chấp trước, tuy nhiên, chúng ta không thấy giả, nên dính mắc và khổ đau, thậm chí còn phạm sai lầm nghiêm trọng. Báo chí gần đây đưa tin, “*danh vọng lợi dưỡng*”, tình và tiền đã khiến cho người ta phạm tội tày trời, rồi kết thúc cuộc đời một cách vô nghĩa, chẳng làm lợi ích cho ai. Ông sinh thành dưỡng dục của cha mẹ, ơn giáo dưỡng của thầy cô, ơn tài bồi của quốc gia cũng không hề báo đáp. Nếu nói họ si mê thì họ sẽ không thừa nhận, cũng giống như hiện tại, có rất nhiều người đều đang si mê, chỉ có điều là chưa nặng đến nỗi như vậy.

Ở thế gian này, người ta cũng nhắc đến chân thiện mỹ huệ. Hòa Thượng nói rằng đó chỉ là hữu danh vô thực. Chỉ khi chúng ta trở về với tự tánh, sống được trong pháp giới nhất chân thì mới là chân thiện mỹ huệ.

Cho nên Hòa Thượng dạy chúng ta phải biết chuyển đổi ý niệm. Việc nâng cấp, tự chuyển đổi hay mở rộng tâm lượng tuy chưa đạt đến chỗ 100% nhưng nếu ở mức 20%, 30%, 50% là chúng ta đã thấy khác rồi.

Vậy chuyển đổi như thế nào? Hãy đem tình yêu gia đình, con cái, người thân của mình chia sẻ cho tất cả các gia đình trên thế gian này; và hãy mang sự quan tâm con cái của mình mở rộng đến con cái của các gia đình khác. Khi ấy, chúng ta sẽ không còn đau khổ. Hãy thử quán sát tâm mình khi thấy một chiếc xe bồn cán qua một nữ sinh đi trên đường, có lẽ, trong lòng ta cũng đau xót. Nhưng nếu đó là con mình, người thân mình thì sao, khi ấy, thái độ mình sẽ thế nào?

Hãy dùng thời gian làm các việc vô bổ mà hoàn thiện chính mình. Sau khi mình đã hoàn thiện đôi chút thì đem điều đó làm lợi ích chúng sanh. Đây cũng là lời tôi khuyên một trưởng đạo tràng, khi anh ấy mỗi ngày dành 4 tiếng chăm sóc hai chú chó và mỗi tháng chi một khoản tiền lớn để cho chúng thức ăn, cắt tỉa lông làm đẹp, thuốc men và bác sỹ. Cũng vậy, chúng ta dùng bao nhiêu tiền và thời gian chăm sóc con chúng ta thì cũng dùng ngần ấy để quan tâm, chăm sóc chúng sanh thì biết bao chúng sanh được lợi ích.

Hòa Thượng nói rằng: “**Phật biết sự kỳ vọng của chúng ta và cũng hy vọng chúng ta đạt được tất cả**”. Vì vậy, lời Phật dạy không phải là đàm huyền thuyết diệu mà là phương pháp, giúp chúng ta làm được, áp dụng được ngay trong đời sống này để có được hạnh phúc và khi kết thúc đời sống này thì được về cảnh giới an lành.

Phật trang nghiêm thế giới của mình là để dành cho chúng ta nhưng chúng ta không đủ tư cách và điều kiện để đến thế giới của Phật. Vấn đề là ở đâu? Hòa Thượng khẳng định: “**Vấn đề là bạn có chịu làm hay không?**” Phật dạy chúng ta phải mở rộng tâm lượng, vậy thì, chúng ta sẽ nhân rộng tình yêu gia đình mình, tình yêu con mình, tình yêu vợ chồng mình ra đến vô cùng vô tận. Tôi từng khuyên một chị hãy đem cái hạnh phúc mà chị đang có san sẻ làm đôi, làm bốn, làm tám, chia thật nhỏ cho tất cả mọi người - tức là hãy chan hòa cái mình có cho mọi người thì hạnh phúc mình sẽ đong đầy.

Hòa Thượng nói: “**Phật dạy chúng ta phải mở rộng tâm lượng, yêu tất cả chúng sanh như yêu chính mình**”. Minh hiểu rồi thì đó là giải. Minh làm được thì đó là hành. Hiểu đi đôi với hành là giải hành tương ưng.

Có rất nhiều người chỉ dừng lại ở chỗ hiểu, họ làm chẳng giống những gì Phật đã dạy. Ở trong ngôi nhà Phật Pháp này, đáng lẽ phải là hòa thuận an vui, hạnh phúc, vậy mà, người học Phật lại ngày ngày đối đầu, thậm chí, ngay từng trong khởi tâm động niệm cũng là đối đầu. Thế thì, như Hòa Thượng nói, kết quả sẽ trái ngược. Nguyên nhân là do không chịu làm, nếu thật làm thì sẽ không có tâm cảnh như vậy.

Chịu làm nghĩa là chịu mở tâm lượng càng rộng càng tốt. Thay vì yêu thương con của mình thì yêu thương con của thiên hạ hay con mình hư hại mà con người ta được tốt đẹp thì cũng tốt. Mình đã cố gắng dạy đủ điều, dùng mọi phương pháp từ mềm mỏng đến cứng rắn, áp dụng cách làm tốt nhất mà nó không học hỏi, vậy thì mình không thể dính mắc ở đó. Mình có duyên với chúng sanh thì tích cực đi làm lợi ích cho chúng sanh. Cũng vậy, ta nỗ lực khuyên cha mẹ nhưng cha mẹ không chịu tu, không chịu quay đầu. Vậy thì mình có duyên với cha mẹ chúng sanh thì mình sẽ khuyên bảo cha mẹ chúng sanh.

Trên bản thể thì tất cả chúng sanh đều là chính mình. Hiếu kinh đã nói thân nam nhân là cha ta thời quá khứ, thân nữ nhân là mẹ ta thời quá khứ. Vậy thì nam hay nữ đều có quan hệ với ta một cách mật thiết, từ nhiều đời, chứ không phải đứa trẻ đó, tên đó, do mình sinh ra mới là con mình. Chính sự chấp trước này khiến mình phiền não. Mình luôn nghĩ đây là gia tộc mình, gia đình mình, thế thì tâm bị bó hẹp trong gia đình, gia tộc của mình thôi. Tuy tâm mình mở chưa rộng như Phật, Bồ Tát, nhưng chỉ một chút thôi là mình đã có niềm vui, hạnh phúc chân thật. Nếu chỉ làm cho dễ coi, thì kết quả có chừng mực.

Phật đến thế gian làm một nhà giáo dục, làm một thầy giáo, chứ không phải là một vị thần ban phước giáng họa cho người.

Câu niệm: “*Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật!*” thì “*Nam Mô*” nghĩa là quy y, quay về; “*Bốn Sư*” là vị thầy ban đầu của chúng ta. Quay về nương tựa vị thầy ban đầu của chúng ta. Vị Thầy này dạy ta điều gì? “*Thích Ca*” là năng nhân, nghĩa là từ bi.

“*Mâu Ni*” là tịch mặc nghĩa là thanh tịnh. Với người thì ta từ bi, tức là yêu thương, bao dung và tha thứ như yêu thương, bao dung và tha thứ chính mình; với mình thì thanh tịnh, buông bỏ mọi vọng tưởng phiền não, mọi chấp trước.

Phật là giác ngộ. Giác là không mê nghĩa là mọi sự việc đều tường tận, không mơ hồ, khi làm việc thì biết rõ mình đang làm gì và phải biết rõ kết quả ra sao./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót.

*Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến
để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*